TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. balandžio 27 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prekių ženklų teisė – Direktyva 89/104/EEB – Direktyva (ES) 2015/2436 – Reglamentas (EB) Nr. 40/94 – Reglamentas (ES) 2017/1001 – Prekių ženklo savininko išimtinės teisės – Keliems asmenims priklausantis prekių ženklas – Reikalaujama bendrasavininkių balsų dauguma suteikiant ir panaikinant licenciją naudoti jų prekių ženklą“

Byloje C-686/21

dėl *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) 2021 m. spalio 29 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. lapkričio 15 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą bylose

VW

prieš

SW,

CQ,

ET,

Legea Srl

ir

Legea Srl

prieš

VW,

SW,

CQ,

ET

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas D. Gratsias, teisėjai M. Ilešič (pranešėjas) ir I. Jarukaitis,

generalinis advokatas M. Campos Sánchez-Bordona,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– VW, atstovaujamo *avvocato* F. Rampone,

– *Legea Srl*, atstovaujamos *avvocato* G. Biancamano,

– SW, CQ, ET, atstovaujamų *avvocato* R. Bocchini,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Europos Komisijos, atstovaujamos P. Messina ir P. Němečková,

susipažinęs su 2022 m. gruodžio 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2436 valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 336, 2015, p. 1) ir 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1) išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant, pirma, VW ginčą su SW, CQ, ET ir *Legea Srl* ir, antra, *Legea Srl* ginčą su VW, SW, CQ ir ET dėl tariamai neteisėto prekių ženklų, kuriuos sudaro žymuo *Legea*, naudojimo.

Teisinis pagrindas

Reglamentai dėl Europos Sąjungos prekių ženklo

3 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146), iš dalies pakeistas 2004 m. vasario 19 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 422/2004 (OL L 70, 2004, p. 1; toliau – Reglamentas Nr. 40/94), buvo panaikintas ir pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1), kuris įsigaliojo 2009 m. balandžio 13 d. Nuo 2017 m. spalio 1 d. pastarasis reglamentas buvo panaikintas ir pakeistas Reglamentu 2017/1001.

4 Reglamento Nr. 40/94 5 straipsnyje „Bendrijos prekių ženklų savininkais galintys būti asmenys“ buvo nustatyta:

„Bendrijos prekių ženklų savininkais gali būti visi fiziniai ir juridiniai asmenys, tarp jų ir pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtos institucijos.“

5 Minėto reglamento 9 straipsnio „Bendrijos prekių ženklo suteikiamos teisės“ 1 dalyje buvo numatyta:

„Bendrijos prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims be jo sutikimo komercinėje veikloje naudoti:

a) bet kokį žymenį, tapatų Bendrijos prekių ženklui, kuriuo ženklinamos prekės ar paslaugos yra tapačios toms prekėms ar paslaugoms, kurioms Bendrijos prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo Bendrijos prekių ženklui ar panašumo į jį ir dėl Bendrijos prekių ženklu ir tuo žymeniu ženklinamų prekių ar paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti; tikimybė supainioti žymenį su prekių ženklu atsiranda ir dėl jų susiejimo tikimybės;

c) bet kokį žymenį, tapatų Bendrijos prekių ženklui arba panašų į jį, kai juo žymimos prekės arba paslaugos yra nepanašios į tas, kurioms Bendrijos prekių ženklas yra įregistruotas, jeigu šis [Europos] Bendrijoje turi gerą vardą ir jeigu dėl neteisėto žymens naudojimo įgyjamas nesąžiningas pranašumas arba pakenkiama Bendrijos prekių ženklo išskirtinumui ar jo geram vardui.“

6 Minėto reglamento 16 straipsnis „Bendrijos prekių ženklų vertinimas kaip nacionalinių prekių ženklų“ buvo suformuluotas taip:

„1. Jeigu 17–24 straipsniuose nenumatyta kitaip, Bendrijos prekių ženklas, kaip nuosavybės objektas, yra vertinamas visa apimtimi ir visai Bendrijos teritorijai taip, kaip ir nacionalinis prekių ženklas, įregistruotas valstybėje narėje, kurioje, sprendžiant iš Bendrijos prekių ženklų registro:

a) savininkas atitinkamą dieną turi savo būstinę ar gyvenamąją vietą;

arba

b) jeigu 1 dalies a punkto nuostatos netaikomos, savininkas atitinkamą dieną yra įsisteigęs.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nenurodytais atvejais joje minima valstybė narė yra ta valstybė narė, kurioje yra įsikūrusi [Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)] būstinė.

3. Jeigu Bendrijos prekių ženklų registre bendrasavininkiais nurodyti du ar daugiau asmenų, šio straipsnio 1 dalies nuostatos taikomos pirmuoju nurodytam bendrasavininkiui; jeigu taip nėra, nuostatos taikomos kitiems bendrasavininkiams ta eilės tvarka, kuria jie nurodyti. Jeigu 1 dalies nuostatos negali būti pritaikytos nė vienam iš bendrasavininkių, taikomos 2 dalies nuostatos.“

7 Šio reglamento 21 straipsnio „Nemokumo procedūros“ 1 ir 2 dalyse buvo nustatyta:

„1. Bendrijos prekių ženklas gali būti įtraukiamas tik į toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų centras, pradėtas nemokumo procedūras.

<…>

2. Bendrijos prekių ženklo bendrosios nuosavybės atveju šio straipsnio 1 dalis taikoma bendrasavininkio daliai.“

8 Reglamento Nr. 40/94 22 straipsnio „Licencijavimas“ 1 ir 2 dalyse buvo numatyta:

„1. Teisė [Licencija] naudotis Bendrijos prekių ženklu gali būti suteikiama visoms ar daliai prekių ar paslaugų, kurioms šis ženklas yra įregistruotas, taip pat visoje Bendrijoje arba jos dalyje. Licencija gali būti išimtinė arba neišimtinė.

2. Bendrijos prekių ženklo savininkas gali to prekių ženklo suteikiamas teises panaudoti prieš licenciatą, pažeidžiantį bet kurią licencinės sutarties nuostatą dėl jos trukmės, registracijos leidžiamos prekių ženklo naudojimo formos, prekių ar paslaugų, kurioms suteikta licencija, visumos, teritorijos, kurioje galima naudoti prekių ženklą, arba dėl licenciato gaminamų prekių ar teikiamų paslaugų kokybės.“

9 Šios Reglamento Nr. 40/94 5, 9, 16, 21 ir 22 straipsnių nuostatos yra panašios į atitinkamas Reglamento 2017/1001 5, 9, 19, 24 ir 25 straipsnių nuostatas.

Direktyvos valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti

10 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92) nuo 2008 m. lapkričio 28 d. buvo panaikinta ir pakeista 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti. Pastaroji direktyva nuo 2019 m. sausio 15 d. buvo panaikinta ir pakeista Direktyva 2015/2436 pagal šios 55 straipsnį.

11 Pirmosios direktyvos 89/104 trečioje ir šeštoje konstatuojamosiose dalyse buvo nustatyta:

„kadangi šiuo metu neatrodo būtina įgyvendinti visišką valstybių narių prekių ženklų įstatymų suderinimą ir visiškai pakaks apsiriboti tų nacionalinių įstatymų nuostatų, kurios turi tiesioginės įtakos vidaus rinkos funkcionavimui, suderinimu;

<…>

kadangi ši direktyva nepanaikina galimybės prekių ženklams taikyti kitas nei valstybių narių prekių ženklų įstatymų nuostatas, pvz., reguliuojančias nesąžiningą konkurenciją, civilinę atsakomybę arba vartotojų teisių apsaugą.“

12 Šios direktyvos 5 straipsnio „Prekių ženklo suteikiamos teisės“ 1 dalyje buvo numatyta:

„Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims be jo sutikimo vartoti prekybos veikloje:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo ar panašumo į jo prekių ženklą ir dėl šiuo ženklu ir žymeniu žymimų prekių arba paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti [įskaitant] dėl žymens asocijavimosi su prekių ženklu.“

13 Minėtos direktyvos 8 straipsnyje „Licencijavimas“ buvo nurodyta:

„1. Licencija gali būti suteikiama prekių ženklu žymėti visas arba tiktai kai kurias prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, naudoti jį visoje valstybėje narėje arba tik jos dalyje. Licencija gali būti išimtinė arba neišimtinė.

2. Prekių ženklo savininkas gali panaudoti to ženklo suteikiamas teises prieš licencijos turėtoją, pažeidusį bet kurią sutarties dėl licencijos nuostatą, atsižvelgiant į [reglamentuojančią] jos trukmę, prekių ženklo naudojimo formą, nurodytą registracijoje, prekių ir paslaugų, kurioms yra suteikta licencija, paskirtį, teritoriją, kurioje prekių ženklas gali būti naudojamas, licencijoje nurodytų pagamintų prekių ar paslaugų kokybę.“

14 Pirmosios direktyvos 89/104 5 ir 8 straipsnių nuostatos yra panašios į atitinkamas Direktyvos 2015/2436 10 ir 25 straipsnių nuostatas.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

15 VW, SW, CQ ir ET yra nacionalinio prekių ženklo ir Europos Sąjungos prekių ženklo LEGEA, įregistruotų sporto prekėms (toliau kartu – nagrinėjami prekių ženklai), bendrasavininkiai lygiomis dalimis.

16 1993 m. VW, SW, CQ ir ET nusprendė suteikti *Legea* išimtinę licenciją nemokamai ir neribotą laiką naudoti jiems bendrai priklausančius prekių ženklus (toliau – licencinė sutartis).

17 2006 m. pabaigoje VW nesutiko, kad ši licencinė sutartis būtų tęsiama.

18 2009 m. lapkričio 16 d. *Legea* pareiškė VW ieškinį *Tribunale di Napoli* (Neapolio teismas, Italija), juo siekė, kad VW įregistruotų prekių ženklų, kuriuose yra žymuo „Legea“, registracija būtų pripažinta negaliojančia. VW pareiškė priešieškinį; jis prašė, pirma, pripažinti *Legea* įregistruotų prekių ženklų registraciją negaliojančia ir, antra, tai, kad ši bendrovė neteisėtai naudojo nagrinėjamus prekių ženklus.

19 2014 m. birželio 11 d. *Tribunale di Napoli* (Neapolio teismas) nusprendė, kad iki 2006 m. gruodžio 31 d. *Legea* teisėtai naudojo nagrinėjamus prekių ženklus, nes veikė visų bendrasavininkių sutikimu. Tačiau, šio teismo nuomone, po šios datos šis naudojimas tapo neteisėtas, nes VW prieštaravo dėl licencinės sutarties pratęsimo.

20 2016 m. balandžio 11 d. sprendimu *Corte d'appello di Napoli* (Neapolio apeliacinis teismas, Italija) pakeitė šį sprendimą. Manydamas, kad norint suteikti trečiajai šaliai licenciją naudoti prekių ženklą nereikalaujama bendrasavininkių vienbalsiškumo, šis teismas nusprendė, kad trijų iš keturių nagrinėjamų prekių ženklų bendrasavininkų valios pakako, kad licencinė sutartis būtų tęsiama po 2006 m. gruodžio 31 d., nepaisant VW prieštaravimo.

21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuriam buvo pateiktas kasacinis skundas dėl šio 2016 m. balandžio 11 d. sprendimo, kelia klausimą dėl prekių ženklo bendrasavininkiams bendrai priklausančios išimtinės teisės individualaus įgyvendinimo tvarkos, atsižvelgiant į Sąjungos teisės nuostatas, ir šiuo klausimu remiasi Direktyvos 2015/2436 10 straipsniu ir Reglamento 2017/1001 9 ir 25 straipsniais.

22 Šiomis aplinkybėmis *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Direktyvos 2015/2436 10 straipsnis ir Reglamento 2017/1001 9 ir 25 straipsniai], kuriuose numatyta, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas turi į jį išimtines teises ir kad prekių ženklas nuosavybės teise gali priklausyti *pro quota* keliems asmenims, turi būti aiškinami taip, kad išimtinė teisė nemokamai ir neribotą laiką naudoti bendrą prekių ženklą trečiosioms šalims gali būti suteikiama daugumos bendrasavininkių sprendimu, ar vis dėlto tam reikia visų bendrasavininkių sutikimo?

2. Ar šiuo antruoju atveju, kai bendrosios nuosavybės teisę į nacionalinius ir Sąjungos prekių ženklus turi keli asmenys, su Sąjungos teisės principais suderinamas aiškinimas, pagal kurį nenumatoma galimybės, kad vienas iš prekių ženklo, kurį vienbalsiu sprendimu buvo leista naudoti trečiosioms šalims nemokamai ir neribotą laiką, bendrasavininkių vienašališkai atsisakytų šio sprendimo; ar, priešingai, su Sąjungos teisės principais suderinamas toks aiškinimas, pagal kurį bendrasavininkis nėra neribotą laiką saistomas savo pirminio pareiškimo, todėl gali jo nesilaikyti ir taip daryti poveikį sprendimui suteikti teisę naudoti prekių ženklą?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumo

23 SW, CQ ir ET ginčija pirmojo prejudicinio klausimo priimtinumą ir teigia: kadangi licencinę sutartį nagrinėjamų prekių ženklų bendrasavininkiai sudarė vienbalsiai, nėra reikalo aiškintis, ar tokį sprendimą būtų galėjusi priimti jų dauguma. *Legea* savo ruožtu teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas, nes Sąjungos teisė nereglamentuoja prekių ženklo bendrasavininkių sutikimo suteikti trečiajam asmeniui naudojimo licenciją ar ją panaikinti davimo sąlygų.

24 Primintina, kad vykstant SESV 267 straipsnyje įtvirtintai procedūrai, grindžiamai aiškiu nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo funkcijų atskyrimu, tik nacionalinis teismas turi kompetenciją konstatuoti ir vertinti pagrindinėje byloje nagrinėjamas faktines aplinkybes ir aiškinti bei taikyti nacionalinę teisę. Be to, tik bylą nagrinėjantis nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgęs į konkrečios bylos aplinkybes turi įvertinti Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų reikalingumą ir svarbą (2022 m. spalio 6 d. Sprendimo *Contship Italia*, C-433/21 ir C-434/21, EU:C:2022:760, 23 punktas).

25 Taigi Teisingumo Teismas gali atmesti nacionalinio teismo pateiktą prašymą tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinos tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2021 m. birželio 3 d. Sprendimo *BalevBio*, C-76/20, EU:C:2021:441, 46 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

26 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pakankamai aiškiai išdėstė teisines ir faktines aplinkybes ir priežastis, paskatinusias jį iškelti klausimą dėl tam tikrų Sąjungos teisės nuostatų išaiškinimo, kuris, jo manymu, yra būtinas sprendimui jo nagrinėjamoje byloje priimti. Nėra akivaizdu, kad prašomas išaiškinimas nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamu ginču ar kad iškelta problema yra hipotetinė.

27 Šios išvados nepaneigia *Legea* argumentas, nes atsakyti, ar Sąjungos teisė reglamentuoja prekių ženklo bendrasavininkių sprendimo suteikti šio ženklo naudojimo licenciją priėmimo tvarką, galima tik išnagrinėjus prejudicinius klausimus iš esmės. Be to, priešingai, nei teigia SW, CQ ir ET, pirmasis prejudicinis klausimas yra svarbus ginčo pagrindinėje byloje baigčiai, nes jei bendrasavininkių daugumos pakanka sprendimui suteikti licenciją naudoti prekių ženklą priimti, tai, kad mažumai atstovaujantis bendrasavininkis atšaukia iš pradžių duotą sutikimą suteikti tokią licenciją, bet kuriuo atveju nesukeltų jokių pasekmių.

28 Vadinasi, prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

29 Pirmiausia reikia nurodyti, kad, atsižvelgiant į ginčo pagrindinėje byloje faktinių aplinkybių susiklostymo laikotarpį, kiek tai susiję su Europos Sąjungos prekių ženklais, šiam ginčui taikomas Reglamentas Nr. 40/94, o kalbant apie nacionalinius prekių ženklus – Pirmoji direktyva 89/104. Reglamento 2017/1001 9 ir 25 straipsnių ir Direktyvos 2015/2436 10 straipsnio nuostatos, kuriomis remiasi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atitinka nuostatas, įtvirtintas atitinkamai Reglamento Nr. 40/94 9 ir 22 straipsniuose ir Pirmosios direktyvos 89/104 5 straipsnyje. Todėl pateiktus klausimus reikia performuluoti remiantis šiomis nuostatomis.

30 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Pirmoji direktyva Nr. 89/104 ir Reglamentas Nr. 40/94 turi būti aiškinami taip, kad, norint suteikti arba panaikinti licenciją naudoti bendrosios nuosavybės teise priklausantį nacionalinį arba Europos Sąjungos prekių ženklą, atitinkamą sprendimą turi priimti visi bendrasavininkiai vienbalsiai arba jų dauguma.

31 Primintina, kad pagal Pirmosios direktyvos 89/104 5 straipsnį ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnį prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Šio reglamento 5 straipsnyje nurodyta, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininkais gali būti visi fiziniai ir juridiniai asmenys, taip pat viešosios teisės reglamentuojamos institucijos.

32 Be to, iš Pirmosios direktyvos 89/104 8 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 40/94 22 straipsnio 1 dalies matyti, kad ir dėl nacionalinio, ir dėl Europos Sąjungos prekių ženklo gali būti suteikiamos išimtinės arba neišimtinės licencijos, apimančios visas arba dalį prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklas įregistruotas.

33 Iš Reglamento Nr. 40/94 16 straipsnio 3 dalies ir 21 straipsnio 2 dalies, kuriose nurodomi Europos Sąjungos prekių ženklo bendrasavininkiai, matyti, kad toks prekių ženklas gali priklausyti keliems asmenims.

34 Nors, kaip savo išvados 47 ir 48 punktuose iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, Pirmojoje direktyvoje Nr. 89/104 nekalbama apie bendrosios nuosavybės teisę į nacionalinį prekių ženklą, šis nenurodymas reiškia ne tai, kad tokio prekių ženklo bendroji nuosavybė negalima, bet tai, kad ją reglamentuoja nacionalinė teisė, kurioje gali būti nustatyta, kaip bendrasavininkiai naudojasi prekių ženklo suteikiamomis teisėmis, įskaitant teisę suteikti arba panaikinti licenciją naudoti šį prekių ženklą.

35 Be to, kaip matyti iš Pirmosios direktyvos Nr. 89/104 trečios ir šeštos konstatuojamųjų dalių, nors šia Pirmąja direktyva siekiama derinti valstybių narių įstatymus dėl prekių ženklų, kad būtų pašalinti skirtumai, galintys trukdyti laisvam prekių judėjimui ir laisvei teikti paslaugas, ja nesiekiama visiškai suderinti minėtų įstatymų (šiuo klausimu žr. 2002 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Robelco*, C-23/01, EU:C:2002:706, 33 punktą).

36 Dėl Reglamento Nr. 40/94 pažymėtina, kad nors jame pripažįstama bendrosios nuosavybės teisė į Europos Sąjungos prekių ženklą, jame nėra jokios nuostatos, reglamentuojančios sąlygas, kuriomis tokio prekių ženklo bendrasavininkiai gali naudotis šiuo prekių ženklu suteikiamomis teisėmis, įskaitant teisę suteikti arba panaikinti naudojimo licenciją.

37 Iš Reglamento Nr. 40/94 16 straipsnio 1 dalies matyti, kad Europos Sąjungos prekių ženklas, kaip nuosavybės objektas, prilyginamas nacionaliniam prekių ženklui, įregistruotam konkrečioje valstybėje narėje pagal šiame straipsnyje nustatytas taisykles. Darytina išvada, kad, nesant šio reglamento nuostatos, reglamentuojančios, kaip Europos Sąjungos prekių ženklo bendrasavininkiai gali priimti sprendimą suteikti arba panaikinti šio prekių ženklo naudojimo licenciją, tai turi reglamentuoti šios valstybės narės teisė.

38 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Pirmoji direktyva Nr. 89/104 ir Reglamentas Nr. 40/94 turi būti aiškinami taip, kad klausimą, ar sprendimą suteikti arba panaikinti licenciją naudoti bendrosios nuosavybės teise priklausantį nacionalinį arba Europos Sąjungos prekių ženklą turi priimti visi bendrasavininkiai vienbalsiai ar jų dauguma, reglamentuoja taikytina nacionalinė teisė.

Dėl antrojo klausimo

39 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

40 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti ir 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo

turi būti aiškinami taip:

klausimą, ar sprendimą suteikti arba panaikinti licenciją naudoti bendrosios nuosavybės teise priklausantį nacionalinį arba Europos Sąjungos prekių ženklą turi priimti visi bendrasavininkiai vienbalsiai ar jų dauguma, reglamentuoja taikytina nacionalinė teisė.

Parašai.